

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **A. S.**, nar. X., štátny príslušník Pakistanskej islamskej republiky, t. č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., zastúpený Advokátskou kanceláriou Š., s.r.o., M., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra, Ádorská 34, Dunajská Streda**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 14. decembra 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/43/2010-32 zo dňa 28. februára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/43/2010-32 zo dňa 28. februára 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 14. decembra 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t. j. dňom 14.12.2010 o 9.45 hod do 14.6.2011 z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky (ďalej len SR) možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje a že mu zastupiteľský úrad nevydal cestovný doklad počas doby jeho zaistenia a to v lehote do 14.12.2010. Zároveň podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov určil, že účastník zostáva umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M. (ďalej len ÚPZC M.).

Krajský súd dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia nedošlo u navrhovateľa k pozbaveniu osobnej slobody podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odporca teda rozhodol vecne správne.

Vo svojom odôvodnení krajský súd ďalej uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ dostatočne nespolupracuje s orgánmi cudzineckej polície a že do konca zaistenia nebol navrhovateľovi vystavený náhradný doklad. Vydaniu cestovných dokladov nedošlo z dôvodu, že navrhovateľ viackrát odmietol vyplniť osobný dotazník, ktorým podmieňuje príslušné veľvyslanectvo vystavenie náhradných cestovných dokladov. K námietke, že správny orgán bol pasívny, krajský súd uviedol, že samotná početnosť úkonov správneho orgánu nemôže byť v danom prípade rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní efektívnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa. Nemôže byť kladené za vinu odporcovi, že k výkonu vyhostenia došlo jeho vinou, keď tento nemá prostriedky, ktorými by donútil navrhovateľa, aby spolupracoval s orgánmi cudzineckej polície. Podľa názoru krajského súdu práve neustále odmietanie vyplňovania osobného dotazníka je v príčinnej súvislosti s tým, že doposiaľ nedošlo k vykonaniu administratívneho vyhostenia cudzinca, keďže

predpokladom pre výkon tohto vyhostenia je zabezpečenie náhradných cestovných dokladov pre osobu, ktorá má byť vyhostená z územia SR. Krajský súd uviedol, že konanie navrhovateľa považuje za také konanie, ktorým bráni procesu prípravy na odsun. Je nepredstaviteľné, aby sa výkon vyhostenia tejto osoby vykonával za slobody, keďže navrhovateľ nemá finančné prostriedky na svoju obživu, nezdržuje sa na území SR na mieste známom pre orgány cudzineckej polície a jeho fyzická prítomnosť je potrebná pri príprave tejto osoby na opustenie SR.

Námietku navrhovateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov považoval krajský súd za nedôvodnú, keďže podľa jeho názoru v odôvodnení správneho orgánu sú uvedené všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie ako aj úvahy, ktorými bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov a použitý právny predpis na základe ktorého odporca rozhodol o predĺžení zaistenia.

Námietku navrhovateľa, že sa nemohol oboznámiť s podkladmi, z ktorých vychádzalo rozhodnutie o predĺžení zaistenia považoval krajský súd taktiež za nedôvodnú, pretože pri rozhodovaní o predĺžení zaistenia bol podľa vyjadrenia odporcu navrhovateľ riadne vypočutý za prítomnosti tlmočníka a celý skutkový stav mu bol riadne vysvetlený a rozhodnutie správneho orgánu mu bolo riadne doručené a jeho obsah a dôvody pretlmočené do jeho materinského jazyka.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie. Uviedol, že s rozsudkom v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f) OSP, teda z dôvodu, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní namietal porušenie § 336 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (*Skutočnosť, že navrhovateľ bol vypočutý a skutkový stav mu bol vysvetlený nesvedčí o tom, že mu bola daná možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu, k spôsobu jeho zistenia a prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Odporca*

nevyzval navrhovateľa na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia a ani mu na takého vyjadrenie neurčil primeranú lehotu. Ide o jasne stanovenú povinnosť správneho orgánu, ktorý si ju nesplnil, rozhodnutie preto nemožno považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom.), pasivitu správneho orgánu pri uskutočňovaní úkonov smerujúcich k realizácii administratívneho vyhostenia (Aby mohla byť nespôlupráca považovaná za dôvod, pre ktorý sa napriek vykonaným úkonom nerealizovalo administratívne vyhostenie, musí byť z rozhodnutia zrejmé, že spolupráca navrhovateľa by k realizácii administratívneho vyhostenia viedla, čo však z rozhodnutia nevyplýva. Navrhovateľ o sebe uviedol všetko, čo mohol. Bol účastníkom viacerých konaní, pričom všetky spisové materiály boli príslušným orgánom k dispozícii a nie je zrejmé, že by on sám mohol ešte prispieť k vybaveniu náhradných cestovných dokladov. Odporca neobjasnil, aké nové informácie chcel pohovormi s navrhovateľom zistiť. Navyše úkony uskutočnené po 14.12.2010 nemajú vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Nečinnosť odporcu nemôže byť na škodu navrhovateľovi.), neskúmanie účelnosti a efektívnosti zaistenia podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Aby bolo pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Napadnuté rozhodnutie nemožno považovať za efektívne a účelné vzhľadom na to, že k pozbaveniu osobnej slobody navrhovateľa došlo z dôvodu na strane policajného orgánu. Ak príslušný orgán do dnešného dňa riadne nekonal, nie je možné predpokladať, že sa mu v najbližšej dobe podarí vybaviť navrhovateľovi náhradný cestovný doklad. Túto skutočnosť namietal navrhovateľ už v rámci odvolania proti rozhodnutiu správneho orgánu a podľa názoru navrhovateľa sa krajský súd s touto námietkou navrhovateľa nijakým spôsobom nevyporiadal.).

Navrhovateľ v odvolaní zároveň žiadal o urýchlené rozhodnutie v zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na základe týchto skutočností navrhol navrhovateľ, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu vyjadril tak, že sa plne pridržiava a trvá na svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo krajskému súdu doručené 19.1.2011. Vo vyjadrení taktiež poukázal na skutočnosť, že nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení a uviedol, že trvá na svojom rozhodnutí č. p.: UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 14.12.2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. mája 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu vyplýva, že dňa 15.6.2010 bolo pod č. p.: UHCP-BA-DS-AV-21/2010 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení mu zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu troch rokov, t. j. do 15.6.2013. Následne rozhodnutím č. p.: UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 15.6.2010 rozhodol odporca o zaistení navrhovateľa v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov z dôvodu výkonu jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Tým istým rozhodnutím bol navrhovateľ umiestnený v ÚPZC M.. 14. decembra 2010 vydal odporca rozhodnutie č. p.: UHCP-BA-DS-AV-21/2010, ktorým podľa § 62 ods. 3 o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t. j. dňom 14.12.2010 o 9.45. hod. do 14.6.2011 a uviedol, že navrhovateľ zostáva umiestnený v ÚPZC M..

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. p. UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 14. decembra 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte

cudzincov predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t. j. dňom 14.12.2010 o 9.45 hod do 14.6.2011.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespoupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespoupracuje.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia tým, že účastník konania po jeho zaistení a umiestnení do ÚPZC M. nespoupracoval s pracovníkmi ÚPZC M. a zastupiteľský úrad do dňa vydania napadnutého rozhodnutia nevydal náhradný cestovný doklad počas lehoty zaistenia účastníka konania. Na základe predložených dokladov a zistených skutočností možno predpokladať, že náhradný cestovný doklad bude účastníkovi konania vystavený zastupiteľským úradom Pakistanskej islamskej republiky, avšak nie počas

jeho zaistenia v lehote do 14.12.2010. Správny orgán taktiež skúmal účel zaistenia a skonštatoval, že tento účel nezanikol, účastník konania nespĺňa podmienky prepustenia z dôvodu existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Navrhovateľ nespolupracoval s pracovníkmi ÚPZC M., doposiaľ nebol účastníkovi konania zastupiteľským úradom vydaný náhradný cestovný doklad, s ktorým by mohol vycestovať a nevlastní žiadne finančné prostriedky. Podľa správneho orgánu obmedzenie osobnej slobody účastníka konania je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky ako aj s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré konkrétne kroky smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa boli po umiestnení účastníka konania do ubytovacích priestorov ÚPZC M. vykonané.

Dňa 16.6.2010 pracovníci ÚPZC M. požiadali Ministerstvo zahraničných vecí o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu Veľvyslanectvu pakistanskej islamskej republiky so sídlom vo Viedni pre účastníka konania. K predmetnej žiadosti bola priložená kópia identifikačnej karty účastníka konania. Dotazník potrebný k vystaveniu náhradného dokladu účastník konania odmietol vyplniť. Do doby vydania napadnutého rozhodnutia nebola doručená žiadna odpoveď zo strany veľvyslanectva, ani zo strany Ministerstva zahraničných vecí.

Dňa 29.9.2010 bol ÚPZC M. vykonaný s účastníkom konania osobný pohovor. Počas osobného pohovoru boli účastníkovi konania opätovne predložené osobné dotazníky potrebné k zisteniu totožnosti a následnému vydaniu náhradného cestovného dokladu príslušným zastupiteľským úradom. Účastník konania však odmietol akúkoľvek spoluprácu, respektíve nevyplnil osobný dotazník potrebný k zisteniu totožnosti a následnému vydaniu náhradného cestovného dokladu.

Dňa 27.10.2010 bol opätovne vykonaný osobný pohovor s účastníkom konania v ubytovacích priestoroch ÚPZC M. za prítomnosti tlmočníka. Počas osobného pohovoru boli

účastníkovi konania opätovne predložené osobné dotazníky potrebné k zisteniu totožnosti a následnému vydaniu náhradného cestovného dokladu príslušným zastupiteľským úradom, kde účastník konania odmietol akúkoľvek spoluprácu, respektíve nevyplnil osobný dotazník potrebný k zisteniu totožnosti a následnému vydaniu náhradného cestovného dokladu.

Dňa 28.10.2010 ÚPZC M. požiadalo Veľvyslanectvo Pakistanskej islamskej republiky so sídlom vo Viedni o vystavenie náhradného cestovného dokladu. K žiadosti bola priložená kópia jeho identifikačnej karty spolu s fotografiami účastníka konania, avšak dotazník účastník konania odmietol vyplniť. Na základe tejto žiadosti náhradný cestovný doklad nebol ÚPZC M. doručený.

Na základe týchto skutočností správny orgán dospel k záveru, že sú splnené podmienky § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu sú totožné s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu a podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa s nimi krajský súd dostatočne vysporiadal.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhoviel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. mája 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová